

BERAT GEÇESİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

Rabbenâ neveyne'l-i'tikâfe fî hâze'l-mescidi'ş-şerîf, bürheten mine'z-zemân, ve tekabbel minnâ...

*Allâhümme leke'l-hamdü hamden dâimâ...
Leke'l-hamdü kemâ yenbağî li-celâli vechike
ve li-azîmi sultânik... Ve's-salâtü ve'sselâmü
alâ hayri halkıke seyyidinâ ve senedinâ ve tâci
ruûsinâ ve şefîi zünûbinâ ve tabîbi kulûbinâ ve
üsvetüne'l-haseneti muhammedini'l-mustafâ
salla'llâhu aleyhi ve sellem.*

*Allâhümme şeffi'hu fînâ bi-câhihî indek,
fî hazihi'l-leyleti'lmübârekeh...*

*Allâhümme şeffi'hu fînâ bi-câhihî indek,
fî hazihi'lleyleti'l-mübârekeh...*

*Allâhümme şeffi'hu fînâ bi-câhihî indek,
fî hazihi'l-leyleti'l-mübârekeh...*

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi cümleminizin üzerine olsun, ebedî ve dâimî olarak... Allah-u Teâlâ Hazretleri, iki cihanın bildiğimiz, bilmediğimiz hayırlarına, güzelliklerine, lütuflarına, sizleri ve bizleri erdirsin...

İçinizde biliyorum nice kardeşlerim var, uzak şehirlerden geldiler. Eski günlerimi hatırladım;

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Hocamız Rh.A hayattayken, akşamdan biz de geldik de geceye, erkenden yer bulalım diye. Cami hem Zeyrek'te, hem burada tıklım tıklım dolu olurdu. Elhamdü lillâh, bizim cemaatimiz üzerinde nice evliyaullahın hayır duası, bereketi var... Gene öyle... Ne kadar âciz olsak, yine o hayır, bereket devam ediyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlelerimizden razı olsun...

O himmetlerini gördüğümüz evliyaullahın cümlesinin ruhları için, Peygamber Efendimiz'in başta tabii, sonra mübarek ashâb-ı kirâmının ve ondan bize kadar müteselsilen, böyle silsilelerimizde gelmiş geçmiş, Allah'ın sevgili kulları kimler varsa onların; Bahâeddîn-i Nakşibend Efendimiz'in, Abdülkâdir-i Geylânî Efendimiz'in, İmam-ı Rabbânî Hazretleri'nin, Necmeddîn-i Kübrâ Hazretleri'nin, Şahabbedin-i Sühreverdi Hazretleri'nin, Seyyid Çeştî Hazretleri'nin, Hâlid-i Bağdâdî Hazretleri'nin, Gümüşhânevî Hazretleri'nin, Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî Hazretleri'nin, aralarında güzerân eylemiş olan bütün diğer evliyaullahın; onlara muhabbet etmiş olanların, onların etrafına toplanmış olanların, onların yolunu takib edenlerin... Hepsinin ruhları için bir Fatiha, üç İhlâs-ı Şerif hediye ediverelim, buyurun:
.....

Bütün kardeşlerimizi, ihvanımızı Allah hayırlara erdirsin, bu gecesini hayırlı eylesin, daimî rahmetinde eylesin...

Şu cami ve öteki camiler, içinde Allah'a ibadet edilen yerler yeryüzünün en şerefli

mekânlarıdır. Allah'a ibadet ediliyor. Bir şey Allah'a bağlandı mı, kıymet kazanır. Yer; topraktır. Amma Allah'a ibadete bağlandı mı, şeref kazanıyor. Kul; o da topraktır. Kul da toprak... Ne var? Topraktan gelmiş gene toprağa gideceğiz. Neyiz ki, ne kıymetimiz var? Aslımız ne, neslimiz ne, başımız ne, sonumuz ne? Bir varmış, bir yokmuş... Ama kul da, Allah'ın kulu olunca şeref kazanıyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi kendisine hakîkî kul olanlardan eylesin... Kulluğundan ayırmasın... Böyle daima ömrümüz camilerde geçsin... Daima ibadetlerinde, zikrinde geçsin... Allah-u Teâlâ Hazretleri böyle nurlu, mübarek gecelere kardeşlerimizi, dostlarımızı, yakınlarımızı, sevdiklerimizi nice nice seneler sıhhatle, afiyetle eriştirsın...

a. Meleklerin İki Bayramı

İnsanoğlunun yeryüzünde, Allah-u Teâlâ Hazretleri lütfetmiş, iki tane bayramı var, dinî bayramımız: Birisi mübarek Ramazanı yapıyoruz, arkasından Ramazan Bayramı... Allah erdirsin, o günleri de göstereyim cümlemize...

Ondan sonra, mübarek, Kur'an-ı Kerim'de;

وَلَيَالٍ عَشْرٍ

(الفجر: ٢)

(*Ve leyâlin aşrin*) diye böyle hakkında ayetler inmiş olan Zilhicce'nin on günü ve Arafe Günü, Allah'ın en büyük şeref bahşetmiş olduğu gün

ve en büyük şeref bahşetmiş olduğu yer Mekke-i Mükerreme'de o Arafe, o günün dünya üzerinde her yerde çok büyük kıymeti var ve arkasından Kurban Bayramı, kurban günü sabahı... Çok kıymetli iki bayram.

Gökte de meleklerin iki tane bayramı varmış, birisi bu gece... Meleklerin bayram ettiği gece. Gökyüzüne bir bakın, yıldızlar, nurlar... Böyle yıkanıyor gökyüzü. Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemizi bu gecelerin hayrından, bereketinden istifade edenlerden eylesin...

Yüzümüz kara, elimiz boş, kusurumuz çok... Biz bizi biliyoruz. Başkasına böbürlenecek halimiz yok amma, Rabbimizin rahmeti geniş. Evet, bizim bakılacak yanımız yok ama, Rabbimizin rahmeti geniş... Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin afüvlüğü nereden belli olacak, affediciliği nerden belli olacak? Böyle bizim gibi âciz nâçiz günahkârlar çıkacak. Gene onun lütfuyla, hidayetiyle onun şerefli kıldığı mescidine gelecek, boyun bükecekler böyle mübarek gecelerde; "Yâ Rabbi!" diyecekler. Allah-u Teâlâ Hazretleri Afüv ismi hürmetine, affedici ismi hürmetine tecelli edecek, o günahları affedecek.

*Adın senin Gaffâr iken, Ayb örtücü Settâr iken,
Kime varam sen var iken? Cürmüm ile geldim sana!*

Kuddusî Hazretleri buyurmuş, Abdülkâdir-i Geylânî Hazretleri'nden feyz almış büyüklerimizden. Önümdeki kitap da Abdülkâdir-i Geylânî Hazretleri'nin kitabı. Hepsi büyüklerimiz.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi o sevdiği kulları yolundan ayırmasın. O sevdiği kulların şefaatine nâil eylesin. Onlara has talebe olmak nasib etsin. Cennette o sevdiği, sevgili kullarıyla beraber olmayı cümlemize nasib eylesin...

b. Allah Tevbeleri Kabul Eder

Peygamber SAS Hazretleri bu gecenin fazileti hakkında hadis-i şeriflerde bize haber vermiş. Zâten şu anda Şa’ban ayındayız, Peygamber Efendimiz’in ayı... (Şa’bânu şehri) “Şa’ban benim ayımdır.” buyurmuş Peygamber Efendimiz. Peygamber Efendimiz’in ayı. Çok salât ü selâm edeceğiz, Peygamber Efendimiz’in ayının hayrından, bereketinden istifade edeceğiz.

Şa’ban ayı mükeffirdir; yâni günahların afv ü mağfiretine sebeptir. Ramazan ayı da mutahhirdir; yâni kulun içini, dışını tertemiz temizler. Ne günah kalır, inşâallah, ne suçun karalığı, yüz karalığı kalır. Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin huzuruna lââyık hâle gelir, kul affolununca...

Peygamber SAS Hazretleri buyurmuş ki:

“—Allah-u Teâlâ Teâlâ Hazretleri tevbe ve istiğfar eden kulunun tevbesini, istiğfarını kabul eder. Tevbe edip, istiğfar edip de, günahın kalması mümkün değil kulun üzerinde...”

Onun için buyurun Peygamber Efendimiz’in bize tâlim eylediği, onun kendi mübarek zihninden, mübarek dilinden, kelâmından böyle hâsıl olmuş Seyyidü’l-İstiğfar ile Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne boyun büküp günahlarımıza afv ü mağfiret dileyelim:

Estağfiru'llàh... (3 defa)

Estağfiru'llàhe'l-azîm, el-kerîm, er-rahîm, ellezî lâ ilâhe illâ hû, el-hayye'l-kayyûme ve etübü ileyh... Ve es'elühü't-tevbete ve'lmağfirete ve'l-hidâyete lenâ innehû hüve't-tev-vâbü'r-rahîm... Tevbete abdin zâlimin li-nefsihî, lâ yemlikü li-nefsihî mevten ve lâ hayâten ve lâ nüşûrâ...

Allâhümme ente rabbî, lâ ilâhe illâ ente halaktenî, ve ene abdüke ve ene alâ ahdike ve va'dike mestata'tü, eüzü bike min şerri mâ sana'tü, ebûu leke bini'metike aleyye ve ebûu bi-zenbî, fağfirlî feinnehû lâ yağfiru'z-zünûbe illâ ente...

Âmentü bi'llâh, ve bimâ câe min indi'llâh... Amentü birâsûli'llâh ve bimâ câe min indi rasûli'llâh... Âmentü bi'llâhi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusulihî ve'l-yevmi'l-âhiri, ve bi'l-kaderi hayrihî ve şerrihî mina'llâhi teâlâ, ve'l-ba'sü ba'de'l-mevti hakkun, eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühü ve rasûlühü...

Muhterem kardeşlerim!

Peygamber SAS Hazretleri buyurmuş ki:

“Bazı dualar çok çabuk kabul olur. Meselâ; annenin, babanın evlâdı hakkında duası kabul olur. Meselâ; imâm-ı âdilîn, müslümanların adâletli idarecisinin, müslümanların başında bulunan, kendisine tâbi olunan şahsın duası makbuldür. Bir de müslümanın müslüman kardeşi hakkında, onun arkasından, – yüzüne karşı olsa belki gösteriş olur, belki gönlünü almak için

yapıyor denilir— o yokken, onun arkasından ona dua edivermesi, o da kabul olur, reddolmaz. Bu duaların içinde en çabuk kabul olan, müslüman kardeşin müslüman kardeşe duasıdır.” buyuruyor Peygamber Efendimiz.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi şu mübarek mes-cidde topladı. Şu mübarek günde başka yerde bulundurmadı da, ibadetinin yapıldığı bir yerde bulunmayı bize nasib etti. Şu Bulgaristan’da, şu Trakya’da, şu dünyanın öteki ülkelerinde yaşayan kardeşlerimize de, buyurun arkalarından, uzaktalar, gıyablarında dua edelim: Allah-u Teâlâ Hazretleri hıfz u himayesinde daim eylesin... O kardeşlerimizi dinimizden ayırmak isteyenlere fırsat vermesin... Onları Kakhâr ismi hürmetine kahreylesin...

c. Müslümanlar Kardeştir

Hem söylüyorlar, “Vicdan hürriyeti, din hürriyeti...” diyorlar, hem de ondan sonra yaptıklarına bak! Yâni cami yıkarak, müslümanları, “Ben müslümanım!” dediği zaman öldürerek, müftüleri, hocaları şehid ederek; “Ben dinimi döndürmem, bırakmam!” diyenleri şehid ederek, tanklarla böyle etrafı sarılarak görülmemiş zulümler yapıyor.

Yugoslavya tarafında Arnavut müslümanları varmış, onlara da yapıyorlar. Beri tarafta bizim müslüman Türkler var, onlara da yapıyorlarmış. Arnavutlar, Birinci Cihan Harbinde toprağa gömdükleri paslı silahları çıkarmışlar, “Dinimizden dönmeyiz!” diye onlarla mücadeleye girmişler.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi dinimizden ayırmasın... Bizi dinimizden ayırmak isteyenlere bizi gâlib eylesin... Dünyanın neresinde mazlum kardeşlerimiz varsa, zulüm altında, gadir altında inleyen, sıkıntı duyan kardeşlerimiz varsa; şu mübarek gecede imdatlarına yetişsin, onları zulümden, gadirten halâs eylesin... Dinimizi pâyidar eylesin... Dünyanın her yerine dinimizi götürmeyi, orada İslâm'ı yaymayı, mevcut müslümanları korumayı bizlere nasib eylesin...

Şimdi hatırıma geliveriyor ki, tabii gençler bilirler bu işi ama, yaşlılar da gözlerine ilişmiştir, bilirler.

“—İki tekerlek üstünde durulur mu?”

Duruluyor. Motosikletin üstünde duruyorlar, bisikletin üstünde duruyorlar, hatta gidiyorlar.

“—E devrilmez mi insan?”

Alışıyor, devrilmiyor, iki tekerlekle... Ama nasıl? Hareket ettiği zaman devrilmiyor. Devamlı hareket ettiği zaman, devrilmiyor. Olduğu yerde dursa, duramaz. Ayağını hemen indirecek, dayayacak. Duramaz. Yâni hareket etmediği zaman, yerinde saydığı zaman devrilir. Bizim hâlimizi de motosikletten kıyas ediverin, bisikletten kıyas ediverin! Müslüman ya Allah yolunda ileriye doğru çalışacak, o zaman ayakta durur. Eğer duraklarsa, dini için gayret sarf etmezse, canıyla, malıyla gayret sarf etmezse; o zaman devrilir. Ya bu yana devrilir, ya şu yana devrilir.

Şimdi biz oralara sahip olduğumuz zaman, adalet götürmüştük; kilisesine dokunmamışız, inancına dokunmamışız, ticaretine dokunmamışız...

Hatta korumuşuz onları, hıfz u himaye etmişiz. Ama şimdi bir fırsatı buldular, camileri yıkıyorlar. Şu kadar cami, bu kadar milyon insan, şu kadar hapis... Ve açıkça da söylüyor. Ondan sonra da diyor ki:

“—Efendim, Bulgaristan Türkiye’ye karşı tedbir olarak, Doğu Anadolu’daki Kürtleri savunacak.”

O müslüman kardeşimiz, bizim kucak açtığımız kardeşimiz. Yâni, onu kışkırtacak... Bak, oradaki mel’aneti yetmiyor, bir de burada kışkırtıcılık yapıyor... Türkü, Kürdü, Çerkezi mi var? Hepimiz el-hamdü lillâh kardeşiz. Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizin aramızdaki kardeşlik duygusunu sapasağlam eylesin...

Yâni, bizi böyle yanımıza gelip pohpohlasalar bile, aldanmayacağız. Biz neyiz? Müslümanız, el-hamdü lillâh. Anamız Kafkasya’dan gelmiştir, babamız Bulgaristan’dan gelmiştir... Ötekisi Romanya’dan gelmiştir, ötekisi Kırım’dan gelmiştir, ötekisi Hindistan’dan, Türkistan’dan gelmiştir... Kimimizin babası Mısır’dan gelmiştir, Hicaz’dan gelmiştir...

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

(الحجرات: ۱۰)

(*Inneme’l-mü’minûne ihvetün*) “Müslümanlar sadece kardeşdir, başka bir şey değil.” (Hucurat, 49/10) Biz neyiz? Biz birbirimizin kardeşiyiz. Bizim birbirimize muamelemiz kardeşlikten gayrı bir şeyle yakışık almaz. Birbirimize muhabbet edeceğiz, birbirimizi seveceğiz. Birbiri-

mizi sayacağız. Biz burada, laboratuvarında kan tahlili yapmıyoruz. Biz müslümanlar hepimiz kardeşiz. Kim müslüman olursa, onu da kardeş olarak aramıza alırız. Muhabbetli bir topluluğuz. Bak elhamdü lillâh, burada muhabbet olunca ne kadar güzel! Yâni parklarda, bahçelerde, havuz başlarında bulunmayan, Boğaziçi’nde, Çamlıca’da, Adalar’da bulunmayan sefâ oluyor. Eğer burada cemaat olmasaydı, bu cami bakımsız kalsaydı, kubbesi yıkılsaydı, halısı tozlu olsaydı, kenarı, köşesi yıkık olsaydı, bu tad olmazdı.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

يَدُ اللَّهِ عَلَى الْجَمَاعَةِ

(ن. طب. عن عرفجة بن شريح الأشجعي)

(*Yedu’llâhi ale’l-cemâah*) “Allah’ın yardımı, nusreti, feyzi, ikramı cemaat üzerinedir.”

وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ

(الأنفال: ٤٦)

¹ Neseî, *Sünen*, c.XII, s.374, no:3954; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.XVII, s.145, no:368; Urfecete’bni Şüreyh RA’dan.

Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VII, s.488; Hz. Ömer RA’dan.

Hàkim, *Müstedrek*, c.I, s.202, no:399; Kudàî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.I, s.167, no:239; Abdullah ibn-i Abbas RA’dan.

Hàkim, *Müstedrek*, c.I, s.199, no:391; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.XII, s.447, no:13623; Abdullah ibn-i Ömer RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.206, no:1031; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.XXIV, s.97, no:26712; RE. 15/11.

(*Ve lâ tenâzeù*) “Tefrika çıkartmayın!” diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri. “Tefrika çıkardığınız zaman, (*fetefşelû ve tezhebe rîhuküm*) darmadağın dağılırsınız, gücünüz, kuvvetiniz gider.” (Enfâl, 8/46) buyuruyor.

Biz şu Bulgaristan’ın karşısında şu duruma düşecek millet miydik? Koca imparatorluklar kurmuş Fâtihlerin, Kânûnîlerin evlâtları bu duruma düşer miydik? Ne olduk biz, nasıl bu hâle düştük? Biz bu adamlara böyle yaptırır mıydık?

Alman imparatoruna haber göndermişiz:

“—Hapsindeki Fransız kralını çıkar!”

“—Baş üstüne...” diye çıkarmış adam.

Yâni, buradan bir mektupla kralları hapisten çıkarttırmışız. Fransa’ya bir mektup yazmış padişahımız:

“—Öyle bir şey duyduk, kadın-erkek sarmaş dolaş olup dans ediyormuş orada... Böyle edepsizlikler yapmayın!”

Bırakmışlar, dans yaptırmamışlar. Yâni kadın-erkek nasıl birbirine sarılır da dans eder diye buradan mektup yazmışlar ve mâni olmuşlar. Yâni İslâm memleketinde ahlâkın, muntazam, güzel durmasından ötede, başka memleketlerde bile ahlâksızlık yaptırtmamışlar.

d. Hakîkî Müslümanlık

Neden bu hâle düştük biz? Birlik, beraberlik elden gidince, cihadı bırakınca insan, İslâm için çalışmayı bırakınca, Allah izzetini alıyor, zillet

geliyor. Yâni, bisiklet durdu mu, devriliyor. İslâm için çalışacağız. Şu keselerimizdeki paraları Allah yolunda sarf edeceğiz. Şu canımız Allah yoluna fedâ olsun! Biz 45 milyon, Allah yolunda canını fedâ etmeye hazır râzı insanlar olalım, düşman olduğu yerde korkusundan, bizim bakışımızdan yola gelir. Düşman bizim dağınıklığımızdan, derbederliğimizden cesaret alıyor. Onun için, bunu iyi bilin!

Allah-u Teâlâ Hazretleri birliği, beraberliği seviyor. Müslümanlar kardeştir. Allah-u Teâlâ Hazretleri yolunda cihad edenleri seviyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin yolunda şu canı saçmağa, dinimizin yolunda saçmağa râzı olmazsan yaşama hakkın bile olmaz. Sen saçmağa razı olacaksın da:

“—Ey kulum, ben senden çok çok cömerdim; sen bu cömertliği gösterdin, ben sana ne hayatlar bahşederim!” diye Allah-u Teâlâ Hazretleri lütfedecek.

Ama içinde senin şehidlik arzusu yanacak. “Nasıl olur da kaytarırım, kaçarım, nasıl olur da geri dururum?” demeyeceksin. Sen cân u gönülden Allah yolunda canını vermeğe, malını vermeğe, Allah'ın dinine hizmet etmeye gayret edeceksin. Allah da:

“—Ey kulum, anladım ihlâsını, al mükâfâtını!” diyecek.

Öyle demiş, Kur'an-ı Kerim'den de biliyoruz, ecdâdımızın hâlinden de biliyoruz. Dedelerimiz gelmişler, kefenini yıkamış, kolunun altına almış veya başına sarık diye dolamış, arkasından sarkıtmış, öyle gitmiş:

“—Şuralarda şehid olayım, Allah’ın huzuruna şehid olarak varayım!” diye gitmiş. Allah neler vermiş... İbret alsanıza!

Tarihi neden okuyoruz? Anlaşmaların maddelelerini ezberleyelim diye mi okuyoruz? Bin dokuz yüz bilmem kaçta şu oldu, bin yedi yüz bilmem kaçta şu oldu... Bunu ezber için mi okuyoruz? İbret alacağız. Allah, yolunda yürüyenlere mükâfât veriyor. Yolunda çalışmaktan duranları, bisikletin devrildiği gibi yana deviriyor.

Aklınızı başınıza toplayın, dininize hizmet edin! Çocuklarınıza sahip olun, evlâtlarınızı müslüman yetiştirin! Komşunuzla iyi geçinin! Kavga gürültü etmeyin! Cami cemaati tefrikaya düşmeyin, müslümanlar birbiriyle ayrılık yapmayın! Tefrikaya düştü mü, rezil oluyor insan... Müslüman müslümana düşmanlık yapıyor da, ne hallere düşüyor!

Allah-u Teâlâ Hazretleri, şu mübarek gece hürmetine bize muhabbetin o balını damağımızda tattırsın... O tadı damağımızdan eksik etmesin... Birbirini Allah için seven, hakîkî, gösterişsiz, candan seven, has, hâlis kardeşler olmayı Allah bize nasib etsin...

Allah gösterişi sevmez. Gösterişin Arapçası *riyâ* dır, Allah *riyâyı* sevmez. Allah’ın en sevmediği huylardan birisi riyadır. Allah neyi sever? İhlâsı sever. Hâlis, muhlis kulu sever Allah. Candan seveceksin, göstermelik değil. Yüzüne gülüp de arkadan kuyu kazmak yok. Yüzüne, “Nasılsın? Allah ömürler versin...” deyip de arkasından şikâyet etmek yok. O münafıklık.

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ

(النساء: ١٤٥)

(*Inne'l-münâfikîne fi'd-derki'l-esfeli mine'n-nâr*) “Münafıklar cehennemde en aşağı tabakada olacaklar.” (Nisâ, 4/145)

Münafık paçayı kurtaracak mı? Böyle ikiyüzlü hareketinden cenneti bulabilecek mi? Bulamayacak. Ne var yâni? Ne olur Allah için seversek? Muhabbet olur; muhabbetten hayır olur, bereket olur!

Bak şu cemaatin bereketinden, hayrından yan tarafı yaptık. Baktıkça hoşuma gidiyor. Yardım edenlerden Allah —bir kuruş bile vermiş olsa— razı olsun... Güzel oluyor. Şu halıları yemyeşil döşemişler, duvarları güzel badana etmişler... Güzel oluyor, temizlik insanın içini ferahlatıyor. Yâni, temiz bir yerde insanın namaz kılışı bile bir başka türlü oluyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi hakîkî müslüman eylesin...

Bu hakîkî müslümanlığı öğrenmeyince, olmaz. Müslüman ne demek? *Selâmet* köküyle ilgili. Kendisini Allah'a teslim eden, böylece selâmete eden kimse demek müslüman... Yâni,

“—Yâ Rabbi, ben iman ettim, sana teslim oldum, ne buyurursan dinleyeceğim! Sözünü tutmaya kadar verdim, huzuruna geldim, kapına geldim yâ Rabbi!” demek. Kısaca hani şöyle Türkçe kelimelerle söylemek gerekirse müslümanlık bu.

Şimdi müslümanlığın ilk adımı bu da, siz bakalım bu adımı atmış mısınız? Etrafınızdaki müslümanlar atmış mı; bir düşünün! Yâni, “Yâ Rabbi, ben, sen ne dersen onu tutmaya râzıyım, teslim oldum. Senin buyruğunu tutmaya kapına geldim.” diyebilmiş miyiz? Onu bir ölçüverin!

Tabii, siz kardeşlerime ben hüsn-ü zan ediyorum. İyidir bu kardeşler ama ekseriya müslümanlar daha bu ilk adımın şuurunda bile değil... Allah’a teslim oldun mu, olmadın mı? Allah’ın emirlerini tutmaya râzı mısın, değil misin? Emirlerini tutacaksın, yasaklarından kaçacaksın.

Kaçmıyor; haramları yiyor, farzları terk ediyor. Böyle müslümanlık olur mu?

“—Hocam, yapmaz, müslüman olan yapmaz!”

Yapıyorlar. İçki satmak haram, satıyor. Faiz yemek haram, yiyor. Yalan söylemek yasak, haram, yapıyor. Gıybet, dedi kodu yasak, yapıyor... Yâni, ne kadar yasak varsa yapılmaya başlanmış, ne kadar emir varsa dinlenmemeye başlamış. Cezâ ondan geliyor.

Yânisiz, Bulgar’da bir kuvvet mi varsanıyorsunuz? Vallâhi de yok, billâhi de yok! Kuvvet ve güç sadece Allah’tadır! Allah cezâlandırıyor bizi zilletle... Sen Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin yolunda yürümezsen, Allah zillete düşürür. Sen Allah’ın istediği gibi kul olmazsan, cezâ gelir. O zaman maskara olur insan... Koca adam içki içince, haram yeyince nasıl sokakta rezil, kepaze oluyor çocuklara? Öyle o duruma düşer. Onun için sımsıkı dinimize sarılacağız!

Bilmiyorum, dilim belki iyi dönüyor, güzel anlatamıyorum: Allah'a tam teslim olacağız. Aç Kur'an-ı Kerim'i:

“—Yâ Rabbi, bu senin kitabın! Ben bu senin kitabını sayfa sayfa okuyacağım, her sayfada öğrendiğimi tutacağım!” de.

Var mısınız? Bu gecedan itibaren, hadi bakalım yap, göreyim! İlk sayfadan itibaren başlayacaksın, ne dediyse tutacaksın; ne yapma dediyse, onu terk edeceksin... Müslümanlık böyle olur.

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ
أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ

(الأحزاب: ٣٦)

(*Ve mâ kâne li-mü'minin ve lâ mü'minetin izâ kada'llàhu ve rasûluhû emren en yekûne lehü-mü'l-hiyeratü min emrihim*) “Allah ve Rasûlü bir şeye hükmetsin de, şu şöyle olsun desin de, müslüman ondan sonra, ‘Hele bir düşüneyim dur bakayım, kafama uyarsa yapayım!’ desin; böyle şey olmaz!” (Ahzâb, 33/36)

Müslüman “*Semi'nâ ve eta'nâ*” diyecek. “*Sem'an ve tàaten*” diyecek, “İşittim, duydum, anladım yâ Rabbi, tamam itaat ediyorum!” diyecek.

Kim bu şuurda olmazsa, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin bizim ibadetimize ihtiyacı yok. Bizim her şeyimiz ona bağlı. Biz muhtacız.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ

الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ

(فاطر: ١٥)

(*Entümü'l-fukarâu ila'llàh, va'llàhu hüve'l-ganiyyü'l-hamîd*) “Sizsiniz Allah’a muhtaç olan varlıklar. Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin hiç ihtiyacı yoktur.” (Fâtır, 35/15)

İbadetimize de ihtiyacı yok ama biz biliyoruz ki Allah bize sağlık vermiş, sıhhat vermiş, para vermiş, evlât vermiş, oğul vermiş, izzet vermiş, rahatlık vermiş, gül gibi bir memleket vermiş; ağaçlarında baharlar, çiçekler açmış, şırl şırl sular, kuşlar ötüyor... E çok büyük nimetleri var. Biz teşekkür borcumuzdan ibadet ediyoruz. Zorlama değil, kılıçla, kamçıyla, sopayla değil, biz bu nimetleri veren Rabbimiz’e sevgiyle, teşekkür sadedinde ibadet ediyoruz.

İşte bu şuura ermesi lâzım herkesin. Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemizi şuurlu müslüman eylesin...

Şuursuz oldu mu, olmaz. Sevap da olmaz. Bir insan bir camiye gelir, öteki insan da gelir. Birisi bin sevap alır, ötekisi bir sevap alır, gider. Fark şuur farkı... Hadis-i şerifte bunu okuduk da izah ettik ya, daha önceki derslerimizde. Şuuru nisbetindedir, insanın şu camiden, şu namazdan, şu ibadetten, şu taatten, kulluktan aldığı mükâfat şuuruna göredir. Ne kadar şuurlusun, ne kadar candan yapıyorsun, ne kadar düşünerek, taşınarak yapıyorsun; ona

göredir.

Yunus Emre gibi, öteki evliyaullah gibi, bir çiçeğe bakmışlar, ne mânâlar düşünmüşler:

“—Sordum sarı çiçeğe: Neden boynun eğridir?” diyor, çiçekle konuşuyor.

“—Boynum eğri ama, özüm hakka doğrudur” diyor çiçek de. “Sen benim boynumun eğriliğine bakma, ben hak yolda, dosdoğru gidiyorum.” diyor.

Dolaba soruyor, bostan dolabına:

“—Sen niye inlersin?”

“—Derdim vardır, ondan inlerim.” diyor.

Yâni, “Sen de böyle dertlen ey müslüman!” demek istiyor.

Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî diyor ki:²

آتشست این بانگ نای و نیست باد

هر که این آتش ندارد نیست باد

Âteşest in bang-i nây u nist bâd, Her ki in âteş nedâred, nist bâd.

“Bak, bu neyin içinde bir ateş var!” diyor. “Ney çalıyor ya, bu neyin içinde bir ateş var. Kimde bu ateş yoksa, o yok olsun!” diyor.

Allah Allah! Ne demek istiyor? Yâni, o yanıklık olacak müslümanın içinde. Allah dediği zaman;

² Mevlânâ, *Mesnevî*, Beyit:9.

وَجَلَّتْ قُلُوبُهُمْ

(النفال: ٢)

(*Vecilet kulûbühüm*) “Kalpleri hoplayacak, yâni tüyleri diken diken olacak.” (Enfâl, 8/2)

Kendisine nimetleri vermiş olan Rabbinin adı anıldığı zaman, emri bahis konusu olduğu zaman, akarsular duracak. Böyle olmadıktan sonra, ne anladım ben müslümanlıktan? Yâni, kimse bir şey anlamıyor zâten. Zâten biz bu müslümanları anlayamıyoruz onun için... Bu müslümanların işi zâten anlaşılmıyor hiç. Çünkü bir acaib hal...

Şu mübarek gece hürmetine Allah bizi İslâm'ın hakikatine, ruhuna âşînâ eylesin... O güzel kokuları duymayı nasib etsin... Çok güzel kokusu var İslâm'ın, çok güzel râyiha-i tayyibesi var. Milletın haberi yok...

İslâm sevgi, muhabbet dini. Sevgiyi bilmiyorlar. Oturtacaksın, eline cetveli alacaksın: “Sevmek şöyle olur...” diye çocuğa öğretir gibi öğreteceksin. Sevmeyi öğreteceksin. Millet sevmeyi bilmiyor. Kardeşini sevmeyi, affetmeyi bilmiyor.

وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ

(آل عمران: ١٣٤)

(*Ve'l-âfîne ani'n-nâs*) İnsanları affedenlere Allah büyük derece vereceğini bildiriyor Kur'an-ı Kerim'de. (Âl-i İmran, 3/134)

Affedemiyoruz, fedâkârlık yapamıyoruz. Şöyle bir bağışta bulunduğumuz zaman, kesemizden bir fakire bir iyilik yaptığımız zaman, o para gidiyor ama, o lezzetin tadına erememiş çoğu kimse... Ama plaja, ama yazın deniz kenarında eğlenmeye milyonlar gidiyor. Şimdi Allah bunu görmüyor mu? Allah-u Teâlâ Hazretleri görmüyor mu? İslâm'a yardıma gelince, açıyor kesesini, eli titreye titreye bir yeşil onluk veriyor. Ama yaz gününde safâya gelince, o zaman çıkartıp milyon veriyor. E şimdi oldu mu? Yâni aşık-ı sâdıkın işi bu mu?

Onun için Allah, işte o neyin içindeki ateşten, o yanıklıktan bize de versin...

Ney neden öyle yanık yanık çalıyormuş? Mevlânâ remiz olarak diyor ki:

“—Vatanından ayrı kalmış, hasreti var. Hasretliğinden, diyar-ı gurbete düşmüş de, asıl vatanını özliyor da ondan yanık böyle içi.” diyor.

E biz de vatanımızdan ayrı düşmüşüz. Biz de Rabbimize döneceğiz. Gelmişiz diyâr-ı gurbete, dünya denilen bir mihnethâneye, sonra varacağız. Kimin huzuruna varacağız? Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin huzuruna varacağız. Kur'an-ı Kerim'de:

وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

(البقرة: ٢٤٥)

(*Ve ileyhi turceùn*) “Onun huzuruna döndürüleceksiniz.” (Bakara, 2/245) buyruluyor.

Nasıl varacağız? Ellerimiz zincirli, ayaklarımız zincirli, boynumuza halkalar geçirilmiş, şangır şangır, böyle zindandan hâkimin huzuruna esir getirilir gibi mi gidelim? Böyle mi gitmek iyi;

“—Gel kulum, ben senden râzı, sen benden râzı! Gel bakalım sevgili kulum!” diye, o hitaba mazhar olup mu gitmek iyi?

Burada çalışarak elde edilecek o...

e. Kiblenin Kâbe’ye Çevrildiği Gün

Şimdi bir mânâ hatırıma geldi. Peygamber Efendimiz SAS, — Allah şefaatine erdirdin, yolundan ayırmasın, yoluna canımız feda olsun, sünnetini ihyâ edip, sünnetine sımsıkı sarılıp, sünnetini tutup şehid sevapları alanlardan eylesin Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi— Benî Seleme yurduna gitmiş... Yurt yurt, kabile kabile, mahalle mahalle, Medine’nin mahalleleri. Benî Seleme yurdunda, Bişr ibn-i Bera’ RA’ın annesini ziyarete gitmiş. Yâni hasta ziyaretine gitmiş rahasız diye.

Orada mescidde namaz kılarken, ayet-i kerime nâzil olmuş:

“—Biz seni gökyüzüne doğru şöyle bakıp da, ‘Yâ Rabbi!’ diye böyle ilticâ etmeni, içinden geçen niyetleri biliyoruz ey kulumuz, elçimiz Muhammed! Sen Kâbe’ye dönülmesini istiyorsun. Haydi bakalım Kâbe’ye dön!” diye ayet-i kerime inmiş. Namazın içindeyken...

Kudüs’e doğru dönmüşlerdi. Niye Kudüs’e doğru dönüyordu? Kâbe puthâne idi. Mekke fethedilmemişti, putlar vardı, puthâne

olduğundan, o tarafa dönmüyordu da Kuds-ü Şerife dönüyordu Peygamber Efendimiz, Medine-i Münevvere’de namaz kılarken.

Orada, Medine-i Münevvere’de dönmüşler Kudüs’e doğru, namaz kılarken, vahiy geliyor:

“—Ey Kulum, ey peygamberim, dön yönünü Mekke-i Mükerrerme’ye, Kâbe-i Müşerreffe’ye!” diye, namazın içinde o vahyi alınca, Peygamber Efendimiz dönmüş Mekke-i Mükerrerme’ye. Cemaat de şöyle dönmüşler, saf yer değiştirmiş. Hadi, namazın içinde bu sefer başlamışlar Kâbe-i Müşerreffe’ye, Mekke’ye doğru namaz kılmaya...

Ne zaman? Bu Berat gecesinde. O Berat gecesinin mükâfatlarından, Peygamber Efendimiz’e ihsanlarından biri, bu gecede, yâni bu mübarek günde, hicretten şöyle onsekiz ay kadar sonra, daha Mekke fethedilmeden, Allah-u Teâlâ Hazretleri böyle bir ikram eylemiş kuluna...

Neden? Yahudiler demeye başlamışlar ki:

“—Hem Muhammed bizim dinimizi kötülüyor, hem de bizim kıblemize dönüyor.” demeye başlamışlar.

Peygamber Efendimiz’e ağır geliyor bu söz tabii. Bu söz ağır geliyor, istiyormuş ki Kâbe-i Müşerreffe’ye dönülse diye, ama emir emir... Kudüs’e doğru dönerken vahiy gelmiş bu mübarek günde yönünü dönmüş.

Pekiye sen puthânedan yönünü hakka döndün mü bu gece? Peygamber Efendimiz o zaman, nasib olmuş, o dönmüş. Sen yönünü hakka

döndün mü? Öyle düşüneceksin. Her şeyden ibret alacak ya insan, tarihi hadiseden de ibret alacak...

Demek ki, bu mübarek günde Peygamber Efendimiz'e Allah-u Teâlâ Hazretleri, Kur'an-ı Kerim'de de ayet var:

قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ
قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
(البقرة: ١٤٤)

(Kad nerâ takallübe vecheke fi's-semâ', fele-nüvelliyenneke kıbleten terdâhâ, fevelli vec-heke şatra'l-mescidi'l-harâm) “Zaman zaman yüzünü semâya çevirdiğini, gökyüzüne çevirdiğini ben Azimü'ş-şan, alemlerin Rabbi görüyorum, ey Rasûlüm! Biz kesin olarak, muhakkak ve mutlakà, seni razı olduğun kibleye döndüreceğiz, döndürüyoruz. Haydi artık yüzünü Mescid-i Haram tarafına çevir!” (Bakara, 2/144) diye emretmiş. O da o tarafa dönmüş.

İşte camilerde, mihrabın üstünde yazılar vardır:

فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
(البقرة: ١٤٤)

(Fevelli vecheke şatra'l-mescidi'l-harâm) “Yönünü Mescid-i Haram tarafına çevir!” (Bakara, 2/144) diye.

Pekiye o dönmüş, olmuş, bitmiş. Sen de dünyaya meyletmekten, nefse kul olmaktan, gafletle

ömür geçirmekten, yönünü hakka döndün mü? Haydi bakalım, sen de kibleyi bir değiştir! Haydi bakalım nefsinin şöyle yularından tut:

“—Gel bakalım sen nereye gidiyorsun?” diye onu şöyle bir hakka döndür bakalım!

Eğer bu gece bizim bâtıldan hakka, kiblemizi doğru tarafa çevirme günü olursa, gecesi olursa ne mutlu bize! Kazandık, o zaman kâr ettik işte.

Sonra, bu mânâyı hatırlınızda tutun, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin yoluna dönün, başka çâre yok... Hem dünyanın saadeti, hem ahiretin saadeti hakka dönmektedir. Hakka aykırı gitmekte bir fayda yok...

Çok kimseler bunları denediler, hayatlar, ömürler geçti. Sonra, geçtikten sonra fayda vermez. Bu aksakallı amcalarımıza, ön saflarda namaz kılan amcalarımızın eteklerine yapışıp, ömürlerinden ne ders aldıklarını sorun! Sorun bakalım, ne diyecekler gençlere? Ne tavsiyeleri olacak? “Ben böyle ihtiyarladım, şu fikre geldim, aman siz şöyle yapın...” diye bakalım neler diyecek?

Şimdi bir arkadaşla görüştük Ankara'da, elektrik yüksek mühendisi... Zekî bir kimse, yâni füze yap desen yapar, tayyare icad et desen icad eder... Öyle bir alim. Allah bir müstesnâ akıl vermiş, bir müslüman insan... Dedim ki:

“—Yâ şu füzelerden yapsanıza! Şu kâfirlerin şu hallerine bak, birbirlerine füze donatıp duruyorlar boyuna... Yapamaz mısınız?”

“—Yapılır hocam!”

Neredeyse ben evimi barkımı satıp füze

yaptırtacağım yâni. Yaparız biz! İman oldu mu, her şey yapılır. Uçak da yaparız, gemi de yaparız, denizaltı da yaparız, atom bombası da yaparız, her şeyi yaparız... Biz İslâm'dan ayrıldığımız için Allah bize zillet veriyor.

Diyor ki, o kardeşimiz:

“—Hocam, ömür geldi geçti, ne kıymeti var? Elli küsür yaşına gelmişiz. Şu ömürden, bir hak yoluna harcadığımız zamanların tadını duyuyorum. Ötekilerin hepsi boş!” diyor.

Yâni Allah yolunda geçti mi ne mutlu! Namazda geçti mi ne mutlu! Orucunu tutabildin mi ne mutlu! Ama nefse uyup da, bir oyun edip de ibadetten geri kaldın mı, onun pişmanlığı kalıyor. İbadetin bir zevki kalıyor, günahın çok büyük pişmanlığı kalıyor. Pişmanlıkla da bitmiyor, ondan sonra da ahirette de cezası kalıyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi zeki insan eylesin... Müslüman akıllı insan olacak. Ahiretini kurtaramadıktan sonra, ona akıl demem ben...

Onlar kıblelerini döndürmüşler.

“—Neden döndürmüşler? Niye önce Kâbe'ye dönmemiş?”

Puthane diye.

“—Sonra niye döndürmüş?”

Allah emretti diye. Yahudilere uymamak için.

Yahudiler ehl-i kitap... Kur'an-ı Kerim'de onlara ehl-i kitap deniliyor muhterem kardeşlerim. Yahudilere ehl-i kitap deniliyor da, onlara bile uymak doğru olmuyor da, biz şimdi bu zamanın

kâfirine, komünistine niye uyuyoruz? Bizim evlâtlarımız niye komünist oluyor? Böyle şey olur mu? Onlar bizim dışarda kardeşlerimizi kesiyorlar, bu burada gelmiş komünist oluyor. Olur mu? Yâni biraz insaf, vicdan, akıl, irfan, bir şey yok mu?

Biz de hakka döneceğiz. Nasıl onlara muhalefet dinimizin emriyse, Peygamber Efendimiz'in tavsiyesiyse, biz de özümüze döneceğiz, kendimize döneceğiz. Öyle taklit yok, benzemek yok. Bizim kendi imanımıza döneceğiz. Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi hayırlara erdirsin...

f. Af ve Mağfiret Gecesi

Peygamber SAS Efendimiz, böyle bir Berat gecesinde, —bir hatırasını naklediverelim— Hazret-i Aişe Validemiz'in odasına gelmiş. Ondan sonra, yavaşça elbisesini değiştirdikten sonra, çıkmış gitmiş. Hazret-i Aişe Validemiz de, “Dur bakalım, nereye gidiyor?” diye peşinden çıkmış. Medine-i Münevvere'nin kabristanı var, Baki' veya Bakîu'l-Garkad derler. Baki' kabristanına gitmiş. Orada görmüş onu. Sonra dönmüş gelmiş.

Diyor ki:

“—Ey Aişe, sana Allah'ın Rasûlü bir gadir mi edecek sandın? Yâni öyle bir endişe mi ettin?”

Yâni o, Allah'a ibadete gidiyor; ötekisi de başka türlü düşünüyor. “Acaba nereye gidiyor?” diye merak etmiş,

O zaman demiş ki:

“—Yâ Aişe sen bu gecenin nasıl bir gece

olduğunu biliyor musun? Bu gece Şa'ban'ın on beşinci gecesidir.

إِنَّ لِلَّهِ تَعَالَى فِيهَا عِتْقَاءُ مِنَ النَّارِ بِعَدَدِ شَعْرِ غَنَمِ
الْكَلْبِ

(Inne li'llâhi teâlâ fîhâ utakàü mine'n-nâri bi-adedi şîari ganemi'l-kelb) Allah-u Teâlâ Hazretleri bu gecede Kelb kabilesinin koyunlarının tüyleri adedince müslüman kulu cehennemden affedecek.” buyurmuş.

Yâni affolma gecesi bu gece. Sahih hadis kitaplarında, meselâ *Et-Tergib ve't-Terhib*'te, şu Abdülkàdir-i Geylâni Hazretleri'nin kitabında, başka yerlerde rivayetleri olan bir hadis-i şerif.

Sonra Peygamber SAS Efendimiz, yine böyle bir Berat

gecesinde Hazret-i Aişe Validemiz'in odasına gelmiş de demiş ki:

“—Bu gece Berat gecesidir yâ Aişe, mübarek bir gecedir, Allahu Teâlâ Hazretleri bu gecede çok hayırlar ihsan etmiştir. Bana müsaade eder misin, Rabbime ibadet edeyim?” demiş.

Bakın, Peygamber Efendimiz hanımına danışıyor: “Müsaade eder misin bu gecemi ibadetle geçireyim?” diye. Şu zarâfete bak!

Peygamber Efendimiz'in yanına, kızı Fâtımatü'z-Zehrâ geldiği zaman, Peygamber Efendimiz ayağa kalkarmış. Bana çok dokundu şu hareket, gözüm yaşardı, ağladım... Peygamber

Efendimiz babası, sonra peygamber... Sonra peygamberlerin en yüksek mertebelisi, gelmiş geçmiş insanların efendisi... Sonra o kavmin en büyük insanı... Kızı gelmiş; “Hoş geldin kızım!” der, minderinde oturur bir başka baba olsa... Ayağa kalkarmış, gel kızım diye karşılamış, elinden tutarmış, alnından öpermiş, kendi minderine oturturmuş Peygamber Efendimiz.

Şu zerâfeti görüyor musunuz? Şu insanlığı, şu inceliği, şu edebi, şu ahlâkı, şu terbiyeyi görüyor musunuz? Kız çocuğuna yapılan şu muameleye bakın!

“—Etraftan öğrenmiştir.”

Hayır! Etrafta kız çocuğu olduğu zaman utanırlar, çarşıya pazara çıkamazlarmış o devrin insanları. Çocuğu doğdu:

“—Ne doğdu?”

“—Kız...”

Kaçarmış, “Arkadaşlarım beni ayıplayacak!” diye. Erkek olursa makbul de, kız olursa makbul değil... Kız çocuklarını gömüverirlermiş toprağa... Cahiliyet devri değil mi? Cahillik başa belâ, gömerlermiş diri diri toprağa...

Kur’an-ı Kerim’de:

وَإِذَا الْمَوْءُدَةُ سُئِلَتْ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ

(التكوير: ٩-٨)

(Ve ize’l-mev’ûdetü süilet. Bi-eyyi zenbin kutilet.) “Hani toprağa gömülen kız çocukları

hakkında sorgu sual olacak ya, ‘Ne günah etti de bu masumcukları toprağa gömdünüz?’ diye, o gömenler hesaba çekilecek ya...” (Tekvîr, 81/8-9) Öyle deniliyor.

Öyle bir muhitte, şu Peygamber Efendimiz’in zarafetine bakın ki, kızı geldiği zaman elinden tutuyor, hoş geldin kızım diyor; kalkıyor ayakta karşılıyor, yerine oturtuyor. Hanımına:

“—Müsaade edersen, ben bu gece ibadetime devam edeyim, izin verir misin?” diyor.

Allah bize o güzel ahlâktan nasib etsin... Evimizde muhabbet nasib etsin... Kızımıza, karımıza muhabbetli olmayı nasib etsin... Kızımızı, karımızı da bize karşı sevgili, saygılı eylesin... Muhitimizde, mahallemizde muhabbet nasib etsin... Camimizde, cemaatimizde muhabbet nasib etsin...

Gazetlerde bir beyânât gördüm, fesübhânallâh, ölür müsün, öldürür müsün? Düşmanın etmeyeceği şey:

“—48 saatte Hatay’ı alırız!”

Yâ senin başka derdin yok mu? Senin hiç başka derdin kalmadı mı, aşağıdaki İsrail’le uğraşsana! “48 saatte Hatay’ı alırız!” diyor Suriye. Fesübhânallâh! Yâni, orada da müslümanlık kalmamış demek ki. Veyahut o sözü söyleyen müslüman değil. Müslüman kardeşine öyle şey var mı?

Demek ki, biz iyi müslüman olsak, bir de etrafımızdaki müslümanları iyi müslüman

etmeye çalışsak, dünyaya çok iyilik edeceğiz. Çok iyilik edeceğiz. Yâni biz adamlara İslâm'ı öğretsek de müslüman olsalar, çok hayır olacak. Çünkü müslüman olmayınca, adam çok fena oluyor... Kötü söz söylemek istemiyorum, cami olduğu için. Çok fena oluyor, yâni müslüman olmadı mı bir insan, hayvandan da aşağı oluyor.

O halde biz şu insanlara iyilik yapmak istiyorsak, bunları müslüman edelim! Böyle ülkemizden çıkalım, turistik gezi bilmem ne diyerek, başka insanları İslâm'a davet edelim! Biz İslâm'a davet etseydik, çevremiz şimdiye kadar müslüman olurdu.

Kendi memleketimizde bile ihmâl ettiğimiz köyler var. Yıllar yılı gitmemişiz de, ölülerini dereye atıverirlermiş. Gömmek yok...

Validen duydum. Böyle, kendi memleketimize hayrımız olmamış. Çalışmamışız, şimdi üzülürüz.

Bunlar bize ikaz olsun da, bundan sonra hak yolda yürüyelim! Şu edeplerden, şu çalışkanlıklardan, şu güzel hallerden Allah bize ihsân eylesin, şu mübarek gece hürmetine...

g. Peygamber Efendimiz'in Duası

Dua etmiş Peygamber Efendimiz, duası ne kadar güzel! O duayı biz de, tam iştirak ederek yapalım!

Hazret-i Aişe Validemiz, o ibadet ederken kulak vermiş... Peygamber Efendimiz bir secdeye kapanmış bu Berat Gecesinde. O kadar secdede durmuş ki, tabii böyle kandiller, elektrikler

yok, karanlık ama mehtap... Çünkü on dördünü on beşine bağlayan gece ya, bu gece mehtaplı bir gece... Dışarısı nurdan çalkanıyor. El yordamıyla, “Acaba canını Allah-u Teâlâ Hazretleri aldı mı?” diye şöyle yoklamış. Işık filân yok ama, evde şöyle yoklamış:

“—Ne oldu, bu Rasûlüllah Efendimiz’den ses sedâ çıkmıyor; acaba secde halindeyken Allah ruhunu kabz mı ediverdi?” diye yoklamış.

Topuğuna eli değince, Peygamber Efendimiz topuğunu kıpırdatınca, hayatta olduğunu o zaman anlamış.

Bir secdeye kapanmış; Hazret-i Aişe Validemiz, “Acaba vefat mı etti?” diye zanna düşecek kadar uzun süre secdede kalmış. Secdesine kulak vermiş, Peygamber Efendimiz şöyle dua ediyormuş bu gecede:³

سَجَدَ لَكَ سَوَادِي وَخِيَالِي وَأَمَنَ بِكَ فُوَادِي أَبْوؤُ
لَكَ بِالنِّعَمِ وَاعْتَرَفْتُ لَكَ بِذَنْبِي ظَلَمْتُ نَفْسِي
فَاغْفِرْ لِي إِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ أَعُوذُ
بِعَفْوِكَ مِنْ عِقُوبَتِكَ وَأَعُوذُ بِرَحْمَتِكَ مِنْ نَقْمَتِكَ
وَأَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْكَ لَا
أُحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَيَّ نَفْسِكَ

(هـ.ب. عن عائشة)

³ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.385, no:3838; Hz. Aişe RA’dan.

(*Secede leke sevâdî ve hayâlî*) “Yâ Rabbi, sana benim hem bedenim, hem hayâlîm, ruhum secde ediyor.”

Yâni, sadece dış şekil ile secde etmek mühim değil... Biz de secde ediyoruz ama, secdeden secdeye fark var... Biz de namaz kılıyoruz ama, namazdan namaza fark var...

Evliyaullahtan birisi bakmış, müezzinin birisi taşın üstüne çıkmış ezan okuyor. Şöyle bir bakmış:

“—İn oradan... Ezan öyle okunmaz!” demiş.

Adam da kızmış:

“—Gel sen oku öyleyse!” demiş.

Hani kızarız ya, o da kızmış tabii, bilememiş karşısındaki adamın halini. O adamcağız taşın üstüne çıkmış, bir “*Allàhu ekber!*” deyince, taş çatır diye ikiye ayrılmış.

“*Allàhu ekber*” deyişten deyişe fark var. Allah’ın öyle kulları var, öyle mübarek kulları var... Candan olunca başka oluyor.

Yâni, yalnız bedenen secde değil, ruhun da secde ediyor mu? Ruhun da Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne secdeye geliyor mu? Yoksa, âsî âsî geziyor mu başka yerlerde? Namaza duruyoruz, hesap yapıyoruz; namaza duruyoruz, yarınki işleri plânlıyoruz; namaza duruyoruz, aklımız fikrimiz başka yerde...

Kötü şeyler akla geliyor. Sübhânallâh! Terbiye etmemişiz ruhumuzu, terbiyesiz, edebsiz... Namaz Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin huzuru, bak

düşündüğü şeye edepsizin! Terbiyesi kıt...

“—Hocam, demek bu ruhun da terbiyesi mi olurmuş?” Ne sandın ya? Bu ruh terbiye edilmezse, bedeni de berbat eder.

Asıl bu ruhun terbiyesi esas. Bedeni de terbiye edeceğiz. Yâni, ben şu memlekette bir güç kuvvet sahibi olsam, bütün herkesi jimnastik yapan çakı gibi insan yapmak için uğraşırım. Müslümanlara bakıyoruz camide, —tabii yaşlı amcalarımız ömürlerini şey yapmışlar, onlara sözümüz yok da— salıvermiş kendisini, böyle bir derbeder, güçsüz kuvvetsiz... Müslüman sıırım gibi olacak, çakı gibi olacak, yâni bizim halk tabiriyle... Böyle sapasağlam olacak, sağlam müslüman olacak. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:⁴

الْمُؤْمِنُ الْقَوِيُّ خَيْرٌ وَأَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِ
الضَّعِيفِ وَفِي كُلِّ خَيْرٍ

(حم. م. ن. عن ابى هريرة)

230/11 (Elmü'minü'l-kaviyyü hayrun ve

⁴ Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.142, no:4816; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.87, no:76; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.366, no:8777; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIII, s.29, no:5722; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.159, no:10457; Beyhakî, *Şuabü'l- İman*, c.I, s.216, no:194; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.89, no:20668; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.230, no:6346; Hamîdî, *Müsned*, c.II, s.474, no:1114; Tahavî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.I, s.266, no:221; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.222, no:443; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.187, no:6580; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.115, no:540; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.298, no:2713; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.95, no:24408.

ehabbü ila'llâhi mine'lmü'mini'd-daîfi, ve fî küllin hayr) “Bütün müslümanlar hayırlıdır ama; kuvvetli müslüman zayıf müslümandan hem daha hayırlıdır, hem Allah’a daha sevgilidir.” Bizim hacı amca, sigarayı cebine koymuş, her gün ciğerine katran postalıyor. Bu sıhhati Allah verdi sana, sen niye bu emanete hıyanet ediyorsun?

“—Hocam sigara mekruhmuş, işte çok aleyhinde konuşma!” Konuşurum, zararı var! Kansere yol açıyor, öksürük yapıyor, tıksırık yapıyor, nefes darlığı oluyor... Sonra geç anlıyor. Elli altmış yaşına gelince, “Tüh!” diyor, “On beş yaşında heves ettim şu sigaraya ama ciğerlerimi kurum doldurdum, şimdi bir türlü rahat edemiyorum.” diyor, geç anlıyor. Yâni, sıhhatli olmasına da engel olur. Göbekleri salıvermişiz, şişmanlamışız, yağlanmışız... E eskiden pehlivan olurmuş insanlar.

Bir gazetede yazıyordu, Süleymaniye Camii’nin imamı nasıl olacak? Kanûnî Süleyman şart koymuş:

“—Ok atmasını bilecek, ata binmesini bilecek, şiir bilecek, edebiyat bilecek...” filân, böyle bir sürü maddeler sıralamış.

Yâni, cemaatinden aşağı kalırsa, o cemaat o hocayı dinler mi? Her bakımdan üstün olacak. Pazuysa pazu, bilekse bilek; ata binmekse ata binmek; ok atmak, nişancılıksa nişancılık... Numûne insan çünkü, her şeyi güzel olacak. Müslümanın her şeyi güzel olacak.

Bir de, şartlarının birisinde altına da yazmış

—ya bu eski insanlar hoş insanlarmış, bunları tanıyalım biz—

“Karısı da güzel olacak.” demiş. “İmam efendinin karısı da güzel olacak.” diye vakfiyesine cümle koymuş.

“—Kanûnî sultanım, niye bu kaydı koydun?”

“—İmam efendi, hanımı güzel olunca başkasına bakmaz, namusu bütün olur, namazı doğru kıldırır.”

Bak neleri düşünmüşler! Bunlar büyük medeniyet kurmuş insanlar, bunlar büyük insanlar. Biz şimdi Süleymaniye'nin taşını görüyoruz, ruhunu da görelim! Ruhunu da görelim! Bak orasını bile düşünüyor. Tabii gözü dışarda olursa rezalet olur. Hem imam, hem gözü dışarda... Olur mu? Hem müezzin —Allah etmesin— hem de minarenin şerefesinde komşunun kızıyla işaretleşirse — Allah etmesin— olur mu? Olmaz!

Onun olmaması için ne lâzım? İyi terbiye edeceksin, şöyle olacak, böyle olacak ama; bir de hanımı da güzel olursa, zaten dışarı bakmaz.

Bizim dedelerimiz ârif insanlardı. Bizim dedelerimizin düşündüğü şeylere şimdikilerin aklı ermez. Bizim dedelerimiz bir şiir yazar, veznini düşünür, kafiyesini düşünür, bilmem edebî sanatını düşünür, binbir tane nükte yapar, binbir tane böyle sanat yapar orada; ondan sonra harflerini toplarsın, tarih de çıkar... Sübhânalâh! Bu kadar hüneri bir cümlenin içinde, bir mısranın içinde nasıl topladın? Arif insanlar, zarif insanlar. Her şeyleri böyle özene bezene

yapmışlar.

Şimdi bir profesör arkadaşım vardı, az önce konuştuk:

“—Çok güzel eserler yazmışlar. Ben, onların yazdığı Arapça eserlerin üzerinde derinleşiyorum. Ona çalışıyorum. Çok güzel eserler yazmışlar!” diyor.

Yazar ya... İnsan Allah'ın nuruna bağlanıp da sırtını imana dayadı mı, çok kuvvetli insan olur. Eseri de güzel olur. Eseri de çok güzel olur.

Biz de öyle olacağız ama, bağlanmasını bilirsek. Sırtımızı sağlam yere dayamasını bilirsek. Bizim zayıflığımız bilgisizlik... Elesen bizi, bilgi yok. Arapça bilmeyiz, Farsça bilmeyiz. Dinimizin kitaplarını okumamışız. Kur'an'ın içinde ne olduğunu bilmiyoruz, ondan oluyor.

Yâni kardeşlerim, —ben biraz böyle sözü fazla da uzatmasam iyi olacak galiba— Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi ilim sahibi de eylesin... Sadece bedeniyle secde etmek değil, ruhuyla da secde etmek. Yâni ruhu da, içi de tam, mâneviyâtı da böyle mükemmel olanlardan eylesin...

(*Ve âmene bike fuâdî*) “Gönlüm yâ Rabbi sana iman etti...” diyor Peygamber Efendimiz duasında devam ediyor. Tamamlayıverelim, hem öyle dua etmiş oluruz, hem onun duasını öğrenmiş oluruz:

(*Ebûu leke bi'n-niami, va'tereftü leke bi-zenbî*) “Yâ Rabbi, senin bana vermiş olduğun nimetleri bildim, itiraf ediyorum, sen bana çok nimetler verdin; ve benim kusurlarımı,

günahkâr olduğumu da bildim, kusurlarımı itiraf ediyorum.” diyor, Peygamber Efendimiz. Peygamber Efendimiz!

Kişi kusurunu bilmek gibi irfan olmaz. İnsan kendi kusurunu bilmeli. Benim şu tarafım zayıf, şu eksiğim var. Bilirse düzeltir.

“—Çok günahkârım yâ Rabbi, sana lââyık kulluk edemedim. Ben bu işi anlayamamışım, bu dini de gericilik filân sanmışım. Bilememişim bunların bu kadar zarif olduğunu. Kabahatim de çok. Ömrümü de zaten biraz günahlı yollarda geçirdim...” dersin.

Eh, itiraf edersen, tevbe edersen tevbelerin kabul olduğu akşamdır.

“—İnsan günah işleyebilir mi, eder mi?”

Eder, etmemesi lâzım ama, günahsız insan olmaz.

“—E o zaman günahkâr olunca ümitsizliğe düşün mü?”

Hayır, ümitsizliğe düşmek yok. Ümitsizliğe düşmek haram, biliyor musunuz? Allah haram etmiş:

لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ

(الزمر: ٥٣)

(*Lâ taknetû min rahmeti'llâh*) “Allah’ın rahmetinden ümit kesmeyin!” (Zümer, 39/53) buyruluyor.

Allah’ın rahmetinden ümit kesmek büyük

günahtır.

“—Allah beni affetmez, ben muhakkak cehenneme gideceğim!”

Büyük günaha girdin şimdi. Öyle şey yok. Allah’ın rahmetinden ümit kesmek yok.

“—Ama Hocam, benim günahım çok fazla...”

Ne kadar çok olursa olsun, Allah’ın mağfireti daha geniş. Allah’ın rahmeti daha büyük. Affeder Allah. Yeter ki sen candan pişman ol. Bak Peygamber Efendimiz bize nümune olarak söylüyor:

“—Yâ Rabbi nimetlerini itiraf ediyorum, çok nimet verdin bana, kusurumu günahımı da itiraf ediyorum.” diye söylüyor, hatasını arz ediyor.

(*Zalemtü nefsi*) Peygamber Efendimiz çok yüksek bir kuldür. Yâni onun hatası nasıl olur? O büyük insanların hatası bizim çok yüksek ibadetlerimizden daha yüksek biri şeyde bir ihmâlidir, bir anlık bir şeydir. Ondandır ona hata der onlar. Bizim günahlarımız gibi düşünmemek lâzım! Onların halleri başkadır. Yâni, bir an Allah’tan gâfil olduğuna hata der o. Bizim ömrümüz gafletle geçer de, bir an hatırlarsak seviniriz. “Allah aklıma geldi de andım.” diye seviniriz. Onlar bir anlık akli bir yere takılsa da, bir dünya işiyle birazcık şey yapsa ona üzülür. Yâni onların günah dediğine sakın öyle aldanmayın yâni. Peygamber Efendimiz insanların en yükseği.

(*Fa’ğfir lî*) “Beni afv ü mağfiret eyle yâ Rabbi!
(*Innehû lâ yağfiru’z-zünûbe illâ ente*) Biliyorum

ki yâ Rabbi, günahları ancak sen bağışlarsın, başka bir çare yok.”

Yâni bizim günahımıza da çare gene Allah'tandır. Maddî derdimize de çare Allah'tandır, mânevî derdimize de çare Allah'tandır.

(Eüzü bi-afvike min ukûbetike) “Ya Rabbi, senin ceza vermenden senin affına sığınırım.” Ceza versen, cezayı hak ettik. Kabahati işlemişiz bir kere, suçlu yakalandık. Ceza verse verir ama: “Yâ Rabbi ceza vermenden, affetmene iltica ediyorum, affet beni!”

(Ve eüzü bi-rahmetike min nakmetike) “Yâ Rabbi, senin benden intikam almandan, senin rahmetine, merhametine iltica ediyorum. Dilersen günah işledim diye beni cezalandırırsın, intikam olur o; ama rahmetini diliyorum.”

(Ve eüzü bi-rıdâke min sahatike) “Senin kızgınlığından senin rızana, hoşnutluğuna sığınırım.” *(Ve eüzü bike minke)* “Senden sana sığınırım yâ Rabbi!” Ne güzel bir söz!

(Lâ uhsî senâen aleyke) “Yâ Rabbi, ben sana medh ü senâları sayıp tüketemem. Seni medh ü senâ etmek yetmez. Nereni, neyi söyleyeyim, bitiremem. *(Ente kemâ esneyte alâ nefsike)* Sen kendini Kur'an-ı Kerim'de nasıl tarif etmişsen, sen öylesin! Yâni, sen kendini nasıl medhetmişsen öylesin!” Böyle dua etmiş secdesinde. Hazret-i Aişe Validemiz sabaha kadar ibadet ettiğini ve secdesinde böyle dua ettiğini naklediyor da; hatta o kadar çok ibadet etmiş ki, ayakları ağrımış. Ayakları ağrıyınca oğuştururlar ya, *masaj* diyoruz biz şimdi.

Öyle öğüştürürken Hazret-i Aişe Validemiz diyormuş ki: “—Allah-u Teâlâ Hazretleri seni en yüksek peygamber kılmadı mı? Allah-u Teâlâ Hazretleri senin gelmiş geçmiş, gelecek günahlarını bağışlamadı mı? Seni en yüksek makama çıkartmadı mı? Nedir bu yorgunluğun yâ Rasûlallah?” diye, böyle ayaklarını ovarken, masaj yaparken böyle diyormuş da, Peygamber Efendimiz de buyurmuş ki:⁵

⁵ Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.292, no:1062; Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.440, no:5044; Tirmizî, *Sünen*, c.II, s.187, no:377; Neseî, *Sünen*, c.VI, s.125, no:1626; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.IV, s.341, no:1409; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.255, no:18269; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.9, no:311; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.XX, s.419, no:1009; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.II, s.336, no:2154; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.IV, s.124, no:4523; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.III, s.16, no:4508; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.I, s.418, no:1325; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.II, s.156; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.II, s.200, no:1182; Hamîdî, *Müsned*, c.II, s.335, no:759; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.95, no:693; Abdü’r-Rezzak, *Musannef*, c.III, s.50, no:4746; İbn-i Asâkir, *Mu’cem*, c.I, s.109, no:203; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.36, no:107; İbn-i Ebi’d-Dünyâ, *Şükür*, c.I, s.28, no:73; Harâitî, *Fazîletü’ş-Şükür*, c.I,

s.48, no:50; İbn-i Sa’d, *Tabakâtü’l-Kübrâ*, c.I, s.384; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XIV, s.306, no:7618; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.IV, s.135, no:957; Mugîre ibn-i Şu’be RA’dan.

Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.442, no:5046; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.115, no:24888; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.387, no:620; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.IV, s.138, no:3810; Taberânî, *Mu’cemü’s-Sağîr*, c.I, s.128, no:190; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.II, s.497, no:4399; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.V, s.317; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.IV, s.141, no:971; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.VIII, s.289; Hz. Aişe RA’dan.

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.IV, s.341, no:1410; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.II, s.185, no:1495; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.II, s.201, no:1184; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.401, no:8002; İbn-i Esîr, *Üsdü’l-Gâbe*, c.I, s.1234; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XIV, s.100, no:7445; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.IV, s.141, no:970; Ebû Nuaym,

أَفَلَا أَكُونُ عَبْدًا شَكُورًا

(*Efelâ ekûnü abden şekûrâ*) “Mâdem Allah bana bu kadar nimet verdi, niye çok şükredici bir kul olmayayım?”

Rasûlüllah’ın ibadeti şükür ifade etmek. Yâni Allah’ın nimetlerini düşünüyor da, şükrünü edâ edeyim diye ibadet ediyor. Allah bize Rasûlüllah’a hüsn-ü ittibâ nasib etsin... O güzel hâlleri, o güzel duyguları nasib etsin...

Söz uzar, bitmez. Tabii geceleri, insanlar kendisi de değerlendirmek ister. Böyle toplulukta ibadetin bir tadı vardır, yalnızlıkta bir başka tadı vardır. Seccadeye oturursun, elektriği de kapatırsın; ondan sonra tevbe edersin, istiğfar

Hilyetü’l-Evliyâ, c.VII, s.86; Tirmizî, *Şemâil-i Muhammediyye*, c.I, s.222, no:263; İbn-i Esîr, *Üsdü’l-Gâbe*, c.I, s.1294; Ebû Hüreyre RA’dan.

Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.VI, s.41, no:5737; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.V, s.280, no:2900; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.346, no:7290; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.II, s.368, no:499; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.331, no:2150; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.XX, s.132, no:352; İbn-i asâkir, *Mu’cem*, c.II, s.138, no:1355; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VII, s.265, no:3748; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.IV, s.140, no:969; Ebû Cühayfe RA’dan.

Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.III, s.350, no:3374; Taberânî, *Mu’cemü’s-Sağîr*, c.I, s.205, no:327; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VII, s.197, no:3662; Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan.

Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.VII, s.174, no:7199, Nu’man ibn-i Beşîr RA’dan.

Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.II, s.185, no:1496; Ebû Seleme RA’dan. *Kenzü’l-Ummâl*, c.VII, s.179, no:18580; *Mecmaü’z-Zevâid*, c.II, s.552, no:3632-3636; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XXXIII, s.85, no:35834.

edersin, gözyaşı dökersin, seccadeyi ıslatırsın...
O da makbul.

Onun için, burada biz dua ediverelim, bir de kandilleşiverelim! Kardeşlerimiz evinde de biraz ibadet edebilsin, nasıl dilerse Mevlâsıyla muamelesi öyle olsun, ibadeti öyle olsun; oradan da ecirler kazansın inşaallah...

h. Hatm-i Hâcegân ve Dua

Estağfiru'llàh... (5 defa)

Estağfiru'llàhe'l-azîm, el-kerîm, er-rahîm, ellezî lâ ilâhe illâ hû, el-hayye'l-kayyûme ve etübü ileyh... Ve es'elühü't-tevbete ve'lmağfirete ve'l-hidâyete lenâ innehû hüve't-tevvâbü'r-rahîm.. Tevbete abdin zâlimin li-nefsihî, lâ yemlikü li-nefsihî mevten ve lâ hayâten ve lâ nüşûrâ...

Allâhümme ente rabbî, lâ ilâhe illâ ente halaktenî, ve ene abdüke ve ene alâ ahdi ke ve va'dike mestata'tü, eüzü bike min şerri mâ sana'tü, ebûu leke bini'metike aleyye ve ebûu bi-zenbî, fağfirlî feinnehû lâ yağfiru'z-zünûbe illâ ente...

Allâhümme salli salâten kâmileten, ve sellim selâmen tâmmen alâ seyyidinâ muhammedi-ni'llezî tenhallü bihi'l-ukad, ve tenfericü bihi'l-küreb, ve tukdâ bihi'l-havâicü ve tünâlü bihi'r-ragâibü ve hüsnü'l-havâtim, ve yüstes-ka'l-gamâmü bi-vechihi'l-kerîm, ve alâ âlihî ve sahbihî fî külli lemhatin ve nefesin bi-adedi külli ma'lûmin lek...

Allâhümme şeffi'hu fînâ bi-câhîhî indek...

Allâhümme şeffi'hu fînâ bi-câhihî indek...

Allâhümme şeffi'hu fînâ bi-câhihî indek...

Fâtiha-i Şerife mea'l-besmele...

.....

Üçer salevât-ı şerife... ..

İkişer *Elem neşrah leke* mea'l-besmele...

.....

Onbeşer İhlâs-ı Şerif mea'l-besmele...

.....

Fâtiha-i Şerife mea'l-besmele...

.....

Üçer salevât-ı şerife... ..

Fa'lem ennehû: "Lâ ilâhe illa'llâh" (10 defa)

*Lâ ilâhe illa'llâhü'l-melikü'l-hakku'l-mübîn,
muhammedün rasûlü'llâhi sâdıku'l-va'di'l-
emîn.*

*Allâàhümme salli alâââ, seyyidinâââ...
muhammedinin nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ...
aalihiii, ve sahibihiii, ve sellim... (3 defa)*

[Hatmin İhlâsları vs. okundu. Ondan sonra dua yapıldı:]

Sübhâne rabbiye'l-aliyyi'l-a'lel-vehhâb...

*El-hamdü lillâhi hakka hamdihî, ve's-salâtü
ve's-selâmü alâ hayri halkihî seyyidinâ
muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn... Ve
men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.*

*Allâhümme yâ rabbenâ, yâ rabbenâ, yâ
rabbenâ! Şu günümüzü, şu gecemizi cümlemiz
hakkında mübarek eyle yâ Rabbi! Şu gecenin*

hayrından, bereketinden, rahmetinden bizleri müstefîd eyle yâ Rabbi!

Yâ Rabbe'l-âlemîn, bu gece cümlemizi mağfûrîn zümresine ilhak eyle! Yâ Rabbi, cümlemize hayırlı ömürler ihsân eyle! İbadetinde, taatinde dâim eyle! Haclara, umrelere varmaklar nasib eyle! Rızıklarımızı geniş eyle! Bizleri, sevdiğin saîd, bahtiyâr, makbul kullarının zümresinde divanında kayıtlı eyle! Yâ Rabbi, bizleri şakîler zümresinden eyleme! İki cihanda yüzü ak, alnı açık kullarından eyle!

Kardeşlerimizin okumuş oldukları üç adet hatm-i Kur'an-ı Kerim'i, yine kardeşlerimizin çekmiş olduğu üç adet yetmiş biner kelime-i tevhîd hatmini, ve sair kardeşlerimizin yapmış oldukları duasını istediklerini, ibadetleri, hatimleri lütfunla kereminle kabul eyle yâ Rabbi! Şu mübarek günde hayırları kat kat ziyadesiyle kabul edersin, kabul eyle yâ Rabbi!

Yâ Rabbe'l-âlemîn, hasıl olan üçûr u mesûbâtı evvelâ ve hâssaten sevgili Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ –*aleyhi efdalü's-salevât*, ve *ekmelü't-tahiyyâtü ve't-teslimât*– Hazretleri'ne âcizâne nâçizâne, fakat muhibbâne, hâlisâne hibe ve hediye eyledik, şu anda vâsıl eyle yâ Rabbi!

Yâ Rabbi, Peygamber Efendimiz'in sevgisine, şefaatine, iltifatına, teveccühüne bizleri mazhar eyle! Sünnetine uymayı bizlere nasib eyle! Ümmetine hizmet etmeyi bizlere nasib eyle! Bizleri has ümmeti cümlesinden eyle yâ Rabbi! Sünnetini ihyâ eyleyip, şehid sevapları almayı bizlere nasib eyle yâ Rabbi! Peygamber Efen-

dimiz'in vârisleri olan hakîkî alimlerin, ulemâ-i izâm meşâyih-i kirâmımızın, cümle evliyâullahın, müctehidlerin, alimlerin, râvîlerin, ashâb-ı hayrât ve'l-meberrâtın ruhlarına da ayrı ayrı hediye eyledik vâsıl eyle yâ Rabbi!

Yâ Rabbi, şu beldeleri fethetmiş olan Fatih Sultan Mehmed Han'ın ve sair asâkir-i muvahhidînin ruhlarına ikram eyle! Şehidlerin, gâzilerin mücahidlerin ruhlarına ikram eyle yâ Rabbi!

Hastaneler, camiler, çeşmeler, hayrât u hasenât yaptıran cümle hayır sahiplerinin, ve bilhassa şu içinde ibadet ettiğimiz camiyi yaptırmış olan İskender Paşa'nın, ve bu caminin bugüne gelinceye kadar böyle ayakta kalmasına yardım etmiş olanların, genişletilmesine hizmet etmiş olanların, para vermiş olanların cümlesine ikrâm eyle yâ Rabbi! Ahirete göçenlerin ruhlarına ikram eyle yâ Rabbi!

Yâ Rabbi, şuraya toplanmış bulunan, senin rahmetini uman şu kardeşlerimizin, bizlerin, geçmişlerimizin cümlesine, analarımıza, babalarımıza, ninelerimize, dedelerimize, kardeşlerimize, akrabamıza ve sevdiğimiz arkadaşlarımıza, dostlarımıza, ahbâbımıza, yârânımıza ikrâm eyle yâ Rabbi!

Yâ Rabbe'l-âlemîn, Hazret-i Adem Atamız AS'dan bu güne kadar gelmiş geçmiş olan, cümle mü'minîn ü mü'minâtı da hissemend ü hissedâr eyle... Yâ Rabbi, cümlesinin kabirlerini şu mübarek gecede şu hediyelerimiz ile pür-nûr eyle! Ruhlarını memnun ve mesrûr eyle yâ Rabbi! Yâ

Rabbi, velî kullarının himmetlerine, teveccühlerine bizleri mazhar eyle! Yâ Rabbe'l- àlemîn, onların ve bizim makamlarımızı a'lâ eyle...

Rasûlüllah'ın kıblesini Kabe-i Müşerrefe'ye bu gecede döndürttüğün gibi, bizim de yönümüzü senin yönüne dönmeyi nasib eyle yâ Rabbi! Senin yolunda dâim yürümeyi nasib eyle yâ Rabbi! Bâtıllardan kesilmeyi bizlere nasib eyle yâ Rabbi! Yâ Rabbi, bizden cehâleti, gafleti izâle eyle... Bizleri arif-i agâh, sevdiğin, velî, mahbûb, makbul kulların zümresine dahil eyle yâ Rabbi!

Yâ Rabbi, bize dinimizin güzelliğini görüp, esrârına agâh olup, tadını tatmayı nasib eyle yâ Rabbi! Yâ Rabbi, imanımızı kuvvetli eyle... Kalbimize yakîn-i sâdık ihsân eyle... Seve seve, candan ibadet etmeyi bizlere nasib eyle... Kazançlarımızı helâl kazanç eyle yâ Rabbi! Helâl kazançlarımızla, yolunda hayrât ü hasenât yapmayı bizlere nasib eyle...

Yâ Rabbi, senin yolunda cihad etmeyi bizlere nasib eyle...

Malımızla, canımızla, ilmimizle, kalemimizle yolunda cihad etmeyi nasib eyle yâ Rabbi! Dünyanın her neresinde mazlum mağdur kardeşimiz varsa, onların imdadına yetiş yâ Rabbi! Yâ Rabbi, zalimlerden mazlumların ahını al... Mazlum, mağdur kardeşlerimizi, imanından dolayı sürgünlere gönderilen, öldürülen, tanklar altında çiğnetilen kardeşlerimizi kurtar yâ Rabbi!

Yâ Rabbe'l-àlemîn, zalimlerin şerrinden bizleri mahfûz eyle! Yâ Rabbi, esir düşmüş beldelerimizi tekrar kurtarmayı bizlere nasib eyle... Esir kardeşlerimizi esaretten halâs eyle!

Mazlum kardeşlerimizi zulümden halâs eyle!

Yâ Rabbe'l-âlemîn, müslümanların gönüllerini birbirleriyle cem eyle... Ülfet, meveddet ve muhabbet nasib eyle... Yâ Rabbe'l- âlemîn, birbirleriyle çekişen kardeşlerimize akıl fikir ihsân eyle... Yâ Rabbi, birbirlerimize karşı muhabbetlerimizi gösteriştten uzak, samîmî, kalbden sevgiler eyle...

Yâ Rabbe'l-âlemîn, cümlemize sıhhat u afiyetler nasib eyle... Hem dinde, hem dünyada, hem ahirette afiyetle bizleri muâfât nimetine nâil eyle... Yâ Rabbi, hastalarımıza şifâ ihsân eyle! Dertlilerimize deva ihsân eyle! Gönüllerimizin muradlarını ihsân eyle!

Şu hatimleri yapmış kardeşlerimiz ne niyetlerle hatim etmişlerse; şu kelime-i tevhidleri, yetmiş biner tevhidleri çekmiş kardeşlerimiz neler düşünmüşlerse, düşündüklerini ikrâm eyle yâ Rabbi! Bizleri de onlardan hissedâr eyle yâ Rabbi!

Yâ Rabbi, Peygamberimiz Efendimiz senden neler istemişse biz de isteriz, onları bizlere ikrâm eyle yâ Rabbi! Peygamber Efendimiz senden nelerden sığınmışsa, sakınmışsa; biz de onlardan sakınırız yâ Rabbi, bizleri hıfzeye!

Yâ Rabbe'l-âlemîn! Evlatlarımızı, ailelerimizi, zürriyetlerimizi, nesillerimizi de sevdiğin has, hâlis müslüman kullar eyle... Yâ Rabbi, nesillerimizden kâfir, facir, zalim, fasık getirme! Yâ Rabbi, bizden sonra onları dinden döndürme! Yâ Rabbi, dinlerinden

döndürölmek için baskı yapılan kardeşlerimizi, dinimizden döndürme! Kafirlerin elinden o

kuvvetleri al yâ Rabbe'l-âlemîn!

Yâ Rabbi, cümlemize son nefeste ol kelime-i tayyibe-i münciye ki buyrun:

“—Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû” diyerek, Rasûlüllah Efendimiz'in cemâlini göre göre, cennetteki makamımızı müşahede ede ede, ruh teslim etmeyi nasib eyle... Kabirlerimizi cennet bahçeleri eyle yâ Rabbi! Cennetinle, cemâlinle cümlemizi müşerref eyle yâ Rabbi!

Şu mübarek Berat gecesi hürmetine, Esmâ-i Hüsnâ'n hürmetine, Habîb-i Edîb-i zarifin hürmetine, Kur'an-ı Hakîm'in hürmetine, kelime-i tevhîdin hürmetine, zikr-i cemîl-i celîlin hürmetine ve *bi-hürmeti esrâri sûreti'l-fâtihâh!*

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

04. 05. 1985 - İskenderpaşa Camii

[Bütün MÜBAREK GÜN VE GECELER
sohbetlerine PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ